

РЕШЕНИЕ

№ 4903

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4606** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от ЗАНН във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място] против Решение от 22.03.2021г., постановено по нахд № 12304/2020г. по описа на Софийски районен съд, 8-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-454/25.08.2020г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Застрахователен надзор", с който за нарушение по чл.496, ал.2, вр. с ал.1 от Кодекса за застраховане /КЗ/ е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лв.

Касаторът моли оспореното решение да бъде отменено, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се аргументи, че СРС не е взел предвид, че нарушението не е извършено при условията на повторност, че незаконосъобразно елементът повторност се появява за първи път в НП, без преди това да е посочен в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/, както и че неправилно е определена датата на нарушението, нарушен е давностния срок по смисъла на чл.34 от ЗАНН и не е изследван въпроса редовно ли е предявена претенцията по смисъла на чл.380 от КЗ. Твърди се също, че нарушението е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН и органът неправилно е наложил санкция, размерът на която не съответства на

целите на наказанието по чл.12 от ЗАНН. Искан се решението на СРС и НП да бъдат отменени или алтернативно НП да бъде изменено, като санкцията се наложи по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – Комисия за финансов надзор чрез упълномощен представител в съдебно заседание и с писмени бележки оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заключението на прокурора е, че решението е правилно и законосъобразно, а касационната жалба неоснователна.

Предмет на касационно оспорване е Решение от 22.03.2021г., по нахд № 12304/2020г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63, ал.1 от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. СРС правилно е приел за установена следната фактическа обстановка:

Претенцията е образувана на 19.11.2019г. по повод на настъпило застрахователно събитие - пТП, в резултат на което са причинени щети на лек автомобил "А.", въз основа на сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на виновния автомобил. На същата дата бил извършен оглед. На 21.11.2019г. пред застрахователя били представени данни, касаещи банковата сметка за изплащане на обезщетение. След 21.11.2019г. от ползвателя на застрахователната услуга не са изисквани други доказателства.

На 26.05.2020г. М. Т. подал жалба в КФН относно липса на произнасяне по претенция, заведена на основание договор за застраховка Гражданска отговорност. На 03.06.2020г. дружеството е информирало ползвателя на застрахователната услуга, че до получаване на необходимата информация от СДВР не може да се произнесе.

Въз основа на резултатите от извършената проверка е съставен АУАН, в който е посочено, че е установено нарушение по чл.496, ал.2 във вр. с ал.1 от КЗ, извършено на 20.02.2020г. С издаденото след това НП е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.

При правилно установената фактическа обстановка обоснован е изводът на СРС, че ЗД [фирма] е осъществило административно нарушение по чл.496, ал.2, във вр. с ал.1 от КЗ, тъй като в срок от три месеца от предявяване на претенцията застрахователят не се е произнесъл окончателно по претенцията по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

В хода на административно-наказателното производство е установено, че касаторът е санкциониран за нарушение по чл.496, ал.2 във вр. с ал.1 от КЗ с влязло в сила на 06.04.2019г., НП № Р-10-956/10.10.2018г. на КФН. При тези данни правилно е прието,

че процесното нарушение, е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По тази причина оспореното от касатора нарушение е санкционирано като повторно извършено по реда на чл.644, ал.2, пр.2 във вр. с чл.644, ал.1, т.2 от КЗ.

Действително в АУАН нарушението не е описано като повторно, но това не е основание да се приеме, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като "повторността" не е елемент от състава на нарушението по чл.496, ал.2, във вр. с ал.1 от КЗ. В случая "повторността" обуславя приложимата санкционна норма - чл. 644, ал.2, пр.2 във вр. с чл.644, ал.1, т.2 от КЗ, която норма не се сочи в АУАН и не се определя от актосъставителя. Възраженията на касатора в тази насока са неоснователни.

Тримесечният срок за произнасяне по щетата започва да тече от датата на която е заведена претенцията, в случая - от 19.11.2019г. и е изтекъл на 19.02.2020г. Нарушението е извършено на 20.02.2020г. - първият ден след изтичане на срока за произнасяне, Тази дата за извършване на нарушението е посочена в акта, в НП и е приета за меродавна в оспореното съдебно решение, поради което касационните възражения за неустановена дата на нарушението са неоснователни и недоказани.

Неоснователни са и останалите възражения. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН и нарушението не е маловажно. Изложените в тази връзка мотиви от районния съд се споделят изцяло от настоящия съд. Размерът на санкцията е определен правилно /3000лв./ - малко над минимално предвидения в КЗ и много под средния размер /от 2000лв. до 40000лв./С така определената санкция ще се постигнат целите на наказанието. Претенцията е редовно предявена Лицето, желаещо да получи застрахователно обезщетение е отправило към застрахователя писмена застрахователна претенция, и на 21.11.2019г. е предоставило пълни и точни данни за банковата сметка, в съответствие с изискванията на чл.380 от КЗ.

СРС е извършил цялостна проверка на законосъобразността и правилността на НП. Правилно са формирани вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи. Не са допуснати порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение.

С оглед на изложените съображения настоящия съд намира, че не са налице твърдените касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо, постановено в съответствие и при правилно приложение на закона и при спазване на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

Необходимо е да се посочи, че в диспозитива на решението размерът на санкцията цифром е изписан - "3000лв"., а словом - "две хиляди лева". Съдът приема, че е допусната фактическа грешка при словесното изписване на размера на санкцията и този извод следва от съдържанието на целия диспозитив, с който се потвърждава изцяло оспореното НП, с което е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.. Допуснатата фактическа грешка не се отразява на правилността на решението, тъй като волеизявлението е ясно - потвърждава се НП - изцяло.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски за настоящата инстанция в размер на 100,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.221,ал.2, пр.1 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.03.2021г., постановено по нахд № 12304/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата 100,00 лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.